

STEVEN
ERIKSON

BŮH NEDBÁ

První příběh
z KNIHY SVĚDKŮ
Přeložila Dana Krejčová

PLANETA9

BŮH NEDBÁ

PRVNÍ PŘÍBĚH
Z KNIHY SVĚDKŮ

Věnováno

LENORE KENNEDYOVÉ

*za to, že mě vytáhla online,
a za její přátelství*

STEVEN
ERIKSON

BŮH
NEDBÁ

PRVNÍ PŘÍBĚH
Z KNIHY SVĚDKŮ

PRAHA 2023

The God Is Not Willing

Copyright © Steven Erikson, 2021

First published as The God Is Not Willing in English by Bantam Press.

Bantam Press is part of the Penguin Random House group of companies.

Czech edition © Martin Královec – Planeta9, 2023

Translation © Dana Krejčová, 2023

ISBN 978-80-88321-56-9

OBSAH

Osoby		11
Mapy		14
Prolog		21
Kniha první	Kostky	31
Kniha druhá	Hvězdné kolo	159
Kniha třetí	Základy kamene	257
Epilog		555
Poděkování		563
O autorovi		565

OSOBY

Rant: nemanželský syn Karsy Orlonga a lidské matky
Damisk: lovec a stopař
Gower: pán Černých Jeků
Nilgan: válečník Černých Jeků
Sarlis: Rantova matka
Trojka: ši'galská asasína

XIV. LEGIE, 2. SETNINA

kapitán Nevrlé: velitel setniny
Vřeten: seržant, 3. oddíl
Morrut: kaprál, 3. oddíl
Oams: 3. oddíl
Bezflak: 3. oddíl, žena
Benger: 3. oddíl
Nechciž: 3. oddíl, žena
Pozor: seržant, 4. oddíl
Sváček: kaprál, 4. oddíl
Tichá voda: 4. oddíl, žena
Folibor: 4. oddíl
Přehoz: 4. oddíl
Anyx Fro: 4. oddíl, žena
Šrák: seržant, 2. oddíl, žena
Podvozák: kaprál, 2. oddíl
Hezoun: 2. oddíl
Rádořval: 2. oddíl

Smolnej: 2. oddíl

Talíř: 2. oddíl

TEBLOROVÉ

Delas Fana: dcera Karsy Orlonga
Tonit Agra: dcera Karsy Orlonga
Karak Tord: válečník a syn Deluma Torda
Pake Gild: válečnice a dcera Ovdovělé Dayliss
Ovdovělá Dayliss: ovdovělá družka Bairota Gilda
Valok: sunydský bývalý otrok
Elad Taros: vojevůdce
Satal: válečnice
Bajrak: bývalý sunydský otrok
Galambar: ratydský osvoboditel sunydských otroků
Sivit Gyla: ratydská válečnice
Toras Vaunt: ratydská válečnice
Salan Ardal: vůdkyně Sunyďů
Kadarast: ratydský válečník
Hestalan: ratydská válečnice
Bagidde: ratydský válečník
Sti Epifanoz: zvěd Jasného houfu, žena

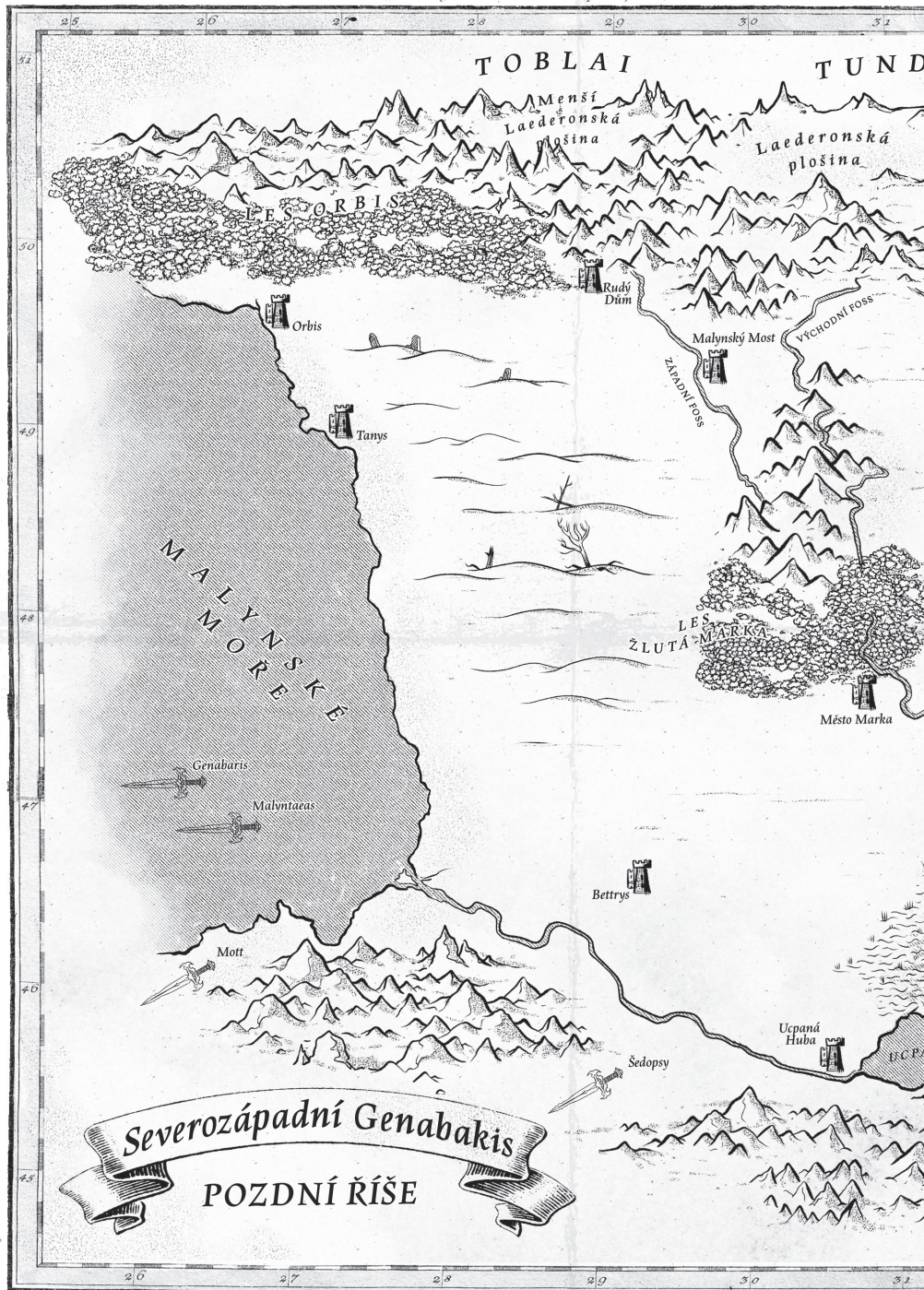
OSTATNÍ

Blahoval: vrchní seržant malazské pravidené armády, žena
Koňouch: kaprál malazské pravidené armády
Trand: malazský voják
Fouk: malazský voják: žena
Nevhod: malazský voják, žena
Klus: malazský voják, žena
Gund Žlúťa: malazský voják
Smil Straš: poručík, posádka Stříbrného Jezera
Silgar Mladší: starosta Stříbrného Jezera
Storp: krčmář a veterán na odpočinku

Tvor: lasička
Krysí mnich: mág
Dujamoč: markytánka
Varbo: markytán
pěst Sevirt: velitel XIV. legie, žena
Klenot Švorc: velitel praporu, XIV. legie
Smrtvěj: velitel praporu, XIV. legie, žena
Senovzněť: kapitán ze XIV. legie, žena
Sípál: seržant ze XIV. legie
Sulban: seržant ze XIV. legie
Bellam Nom: seržant ze XIV. legie
Tlukač: mariňák
Brounoc: mariňák, žena
Olit Fas: mariňák

Zježibaba: kmenový duch
Nístilaš: ganrelský zaklínač
Válkypsice: jecká bohyně
Kasnok: pán Bílých Jeků
Sinal: ohař stínu

Andrison Trámek: velitel žoldnéřské kumpanie
Ara: poručík v Trámkově kumpanii, žena
Haluz: seržant v Trámkově kumpanii, žena
Sugal: seržant v Trámkově kumpanii
Hýk: seržant v Trámkově kumpanii
Scabbe: mág v Trámkově kumpanii
Kranal: mág v Trámkově kumpanii
Vist: mág v Trámkově kumpanii
Křídlo: noční čepel
Bairdal: noční čepel
Paunt: noční čepel, žena
Orule: noční čepel
Palat: noční čepel
Drás: noční čepel
Irik: noční čepel
Rayle: noční čepel, žena

BŮH NEDBÁ

Co si z toho vzít? Pán smrti je mrtev. Otec války tiše odpočívá ve zničené kryptě. Světlo a tma uprchly do stínu a stín sní o slunečním světle. Dómy zůstaly opuštěné. Volání heroldů nikdo neslyší. Kameníci prosívají prach necitlivýma rukama. Milenky za noci marně čekají. Královny pláčou a králové klopýtají. Celý svět je v pohybu, pravdy umírají s každým výdechem a s každým vyřčeným slovem.

Chodbou kráčí stařena, zapaluje svíce jednu po druhé, ale pustý vítr zhasí každý plamínek.

Teď se však přede mnou prostírá nové bitevní pole vítající rozbřesk těžkým tichem. Tma se brzy rozplyne v třepotavém šeru a odhalí dvě vojska stojící proti sobě. Praporce pleskají jako křídla, nad mužstva stoupají chocholy páry. Vycházející slunce vykouzlí ze zbraní a zbroje rozházený poklad.

Pak mezi nepřáteli povstane jediná postava, věž masa a umíněné vůle, jeho kosti jsou ze železa, a přesto má poničenou tvář. Není šampionem nikoho, přesto je bohem všech. Je válečnickovým rudým požehnáním i sladkým polibkem milence, je svědkem každé mrtvoly a stvořitelem dětí. Je pozlacenou přídí dějin, urputně se zdvihající vodní tříští, a přesto klidně spočívající v prostoru mezi mohylou a menhirem. Je těžkým krokem a lehounkým dotekem, pohledem chladným, upřeným i letným pohlédnutím. Jemu patří kapitulace, jemu je vše obětováno. V jeho jménu padají státy, v jeho jménu bohové pokleknou. Když říše hoří, nekladte mu to za vinu, neviňte jej ani ve chvíli, kdy se milenka odvrátí. Být svědkem znamená začít vidět. Vidět znamená začít vědět. Vědět znamená zhrozit se. On

---

přesto stojí neochvějně, beze zbraně, beze zbroje
proti této budoucnosti, a já ho znám: je to Nedba-
jící bůh, Bezmocný bůh, Zhubitel všech a nikoho.

Nepřítel se nehýbe. Slunce rozprostírá své
zlaté světlo po povrchu světa. Bude dnešek dnem
války? Uvidíme...

„Hanascordia“
Vidění posledního proroka
Třetí karsové apokryfy
(Darúdzistán v roce Výzvy pro Šelmu)

PROLOG

*Nad Laederonskou plošinou,
severozápadní Genabakis,
teblorské území*

VÝSTUP TRVAL ŠEST DNÍ. Kolem poledne sedmého dne dosáhli vrcholu útesu podél téměř kolmé stěny ledu, jež se poslední dva dny zvedala po jejich levici. Stěna byla sice poničena táním, přesto uprostřed zimy stále pevně svírala hory a větry, ženoucí se z výšin, byly zbělelé jíním, z něhož v ostrém slunečním světle vytékaly duhy.

Vrchol dlouhého útesu tvořil rozeklaný hřeben, sotva zde bylo dost místa, aby tu mohli stát čtyři Teblorové. Vítr kolem nich vyl, škubal za volné popruhy od zbraní a rozhrnoval kožešiny, které měli všichni na sobě. Vítr se do nich opakovaně opíral, jako by ho rozlítla jejich troufalost. Zdejší výšiny a tento svět jim nepatřily. Obloha byla příliš blízko, vzduch byl příliš řídký.

Ovdovělá Dayliss si přitáhla vlčí plášť úžeji k ramenům. Svah posetý kameny před nimi spadl strmě k mase rozlámaného ledu, písku a sněhu, který lemoval pobřeží jako obranná hráz.

Z místa, kde stáli, dohlédli za tuto šavlozubatou bariéru na samotné jezero. Zprohýbané kry se zdvihaly jako ostrovy narušující jednolitou sněhovou pokrývku na jezeře. Některé z těchto ostrovů byly vysoké jako hrady, jako kdyby tu stovka tyranů válčila o nadvládu nad rozlehlou říší zamrzlých vod.

Dosud nebyl nikdo připravený promluvit. Ovdovělá Dayliss zvedla zrak a upřela přimhouřené oči k severu, kde mělo jezero končit.

Jenomže v takové dálce bylo všechno jednoduše bílé. Nad tou bělí se jako nejasné mraky zvedaly vysokánské štíty, nejvyšší v pohoří, a sva-
hy obrácené k jihu byly zbavené sněhu. Už samotný pohled na ně byl
děsivý. Ovdovělá Dayliss se otočila k mladému vojevůdci stojícímu
po její pravici.

Stále žasla, že je doprovází Ratyd, jako by tisíc let nepřátelství
a vraždění neznameno nic, nebo aspoň ne dost, aby zabránilo vo-
jevůdci vydat se mezi Urydy a vyhledat válečníky, kteří by ho dopro-
vodili sem na toto místo.

Všechno se měnilo. Ještě chvíli si ho prohlížela, pak řekla: „Takže
tví lidé to viděli.“

Elad Taros se opíral o obouruční krvomeč, jehož hrot byl zabod-
nutý do lesklého ledu vyplňujícího puklinu v kameni u jeho nohou.
„Ve vysoko položených letních táborech,“ pravil a kývl hlavou. „Bílé
tváře už nebyly bílé.“

Když Urydové uslyšeli Eladův příběh, jen pár jich pochopilo vý-
znam té zprávy. Životní tempo bylo pomalé, odměřený rytmus roč-
ních dob. Bylo-li minulou zimu chladněji, inu, potom bylo předešlou
zimou tepleji. Pokud tání přicházelo na několikrát, pokud ze sever-
ních hor přicházely podivné závany teplého vzduchu, pokud celé
dny padal sníh a bylo ho tolik, že by zasypal i Teblora, pokud se samy
lesy nyní šplhaly stále výš po každém horském úbočí, pokud stromy
mnohem níž umíraly během letního sucha a na škůdce... inu, jeden si
prostě vybral každé léto jinou horskou pastvinu, a tak se také teblor-
ské způsoby měnily a přizpůsobovaly.

Mumlali si, že tato novinka není žádný důvod k obavám. Nebo
možná Ratydové – těch pár zbývajících osad na skrytých, odlehlých
místech, krčících se před hladovými otrokáři z jihu – začali sít strach
ze zbité feny a nyní nadskakovali kvůli stínům na nebi...

Po takových slovech se měl Elad Taros zachmuřit. Místo toho se
usmál, vycenil zuby v tichém vrčení. Zhluboka, pomalu a dlouze se
nadechl a řekl: „Otrokářské děti jsou všechny mrtvé. Nebo jste nevě-
řili těm zprávám? Nemá tady mé jméno žádný zvuk? Jsem Elad Taros,
vojevůdce všech Sunydů a Ratydů. Vojevůdce svobodných i kdysi zo-
tročených. Hlavy tisíců otrokářských dětí nyní označují naši vítěz-
nou cestu zpět do naší domoviny a každá se nese na oštěpu nějakého
Sunya nebo Ratyda.“ Odmlčel se s divokým leskem opovržení v še-

---

dých očích. „Budu-li muset, vyhledám pro tuto výpravu na sever pár falydských válečníků...“

A tím se to vyřešilo. Nakonec, jaký příběh by chtěl Elad Taros přinést nenáviděným Falydům? „*Urydové uprchli do svých chýší a nechtějí mě vyslechnout...*“ I bez pochopení neexistovala jiná volba, protože pýcha byla páнем každého válečníka.

Ratydský vojevůdce sice byl mladý, ale nebyl to žádný hlupák.

„Věčný sníh je pryč,“ promluvil Karak Tord. „To je samo o sobě nemožné.“ Tvářil se ustaraně, ale neřval se ke vzdáleným horám, nýbrž na jezero. „Otázka, kam se poděl, tedy byla zodpovězena.“ Obrátil se na Elada. „A tady to zatopené údolí? Bylo vždy takové?“

„Ne, Uryde Karaku. Kdysi řeka, ano, tekla čistá a studená přes kulaté kameny, oblázky a písek. Místo, kde se na mělčinách shromažďovalo zlato. Přejít nebyl hlubší než k bokům.“

„To bylo kdy?“ otázal se Karak Tord.

„Za časů mého otce.“

Druhá žena mezi nimi si pohrdlivě odfrkla. „A zapátral jsi v jeho paměti, vojevůdce, abys zjistil, v kterémžto století navštívil toto místo naposledy?“

„Ne, Urydko Tonit, to jsem neudělal, protože je mrtvý. Pochop, můj rod odedávna oplývá darem sběru zlata. Vydávali jsme se do odlehlejších hlubin pohoří cestami, jaké nezná žádný jiný Teblor. Veškeré zlato obchodované mezi Teblory našla má rodina.“ Na chvíli se odmlčel a pokrčil rameny. „Měl jsem pochopitelně jít v jejich stopách, a tak začalo mé vzdělání brzy. Pak přišli otrokáři a my byli vyhnáni z jihu, my, kdo jsme unikli. A když jsme si konečně mysleli, že jsme v bezpečí, objevil nás oddíl nájezdníků. Tehdy byl zabit můj otec.“

Ovdovělá Dayliss si ho znovu prohlédla. V ústech jí náhle vyschlo. „Ti nájezdníci byli Urydové, vojevůdce.“

„Byli,“ potvrdil bezvýrazně.

Karak Tord najednou upíral na Elada vytřeštěné oči. „Mí příbuzní...“

„Přesně tak,“ odvětil Elad. „Nebylo těžké zjistit jejich jména – ostatně, copak Urydové dosud neopěvují Karsu Orlonga, Deluma Torda a Bairota Gilda?“ Upěl oči na Dayliss. „A ty, Ovdovělá, jejíž dítě se zrodilo z Bairotova semene, nejsi snad nyní mezi těmi, kdo věří ve Zničeného boha?“

„Víš toho o Urydech příliš,“ opáčila Dayliss a pod jejími slovy nyní visela ostrá čepel.

Elad pokrčil rameny. Zřejmě je všechny pustil z hlavy stejně jako i téma hovoru a pozornost znovu upřel na zamrzlé jezero. „Dobře se dívejte,“ řekl. „Před námi není jezero, nýbrž fjord. Za Božskými horami, kde se kdysi rozkládala tundra, je nyní moře. Od oceánu ho odděluje vysoká země na západě. Na východě se táhne přes třetinu kontinentu.“ Náhle se odmlčel a naklonil hlavu. „Co já vím o zdejším kontinentu? Víc než kdokoliv z vás, tím jsem si jistý. Vy si nás představujete v malém světě, tvoří ho tyto hory a údolí a roviny přímo na jihu – a za nimi moře. Není to však tak, že je svět malý, to jen Teblorové o něm málo vědí.“

„Ty však ne?“ Tonit Agra mluvila drsně, našeptávání strachu maskovala opovržením.

„Bývalí otroci měli co vyprávět. Vše, co věděli, slouží k osvětlení. A taky jsem viděl mapy.“ Nyní se k nim otočil. „Ledová stěna zadržuje moře. Poslední dva dny cesty jsme jí měli vedle sebe. Viděli jsme praskliny, rozklad. Viděli jsme dávná zvířata kdysi v něm lapená, tvář útesu posetou kusy hniјící srsti. Každé jaro se vynořuje víc, přitahuje kondory, vrány, dokonce i velké krkavce. Minulost předkládá mrchožroutům bohatou hostinu. A přesto,“ dodal, „vidět to znamená vidět budoucnost. Naši budoucnost.“

Ovdovělá Dayliss pochopila význam obnažených horských štítů. Zima světa umírala. A také chápana smysl jejich cesty. Zjistit, kam se poděla odtátá voda. Zjistit, proč nepřišla do nižších pohoří, kde je dosud každé léto sužovala sucha. Nyní říkala pravdu. „Až se tato ledová hráz prolomí –“

Vojevůdce Elad Taros však nebyl z těch, kdo by jí přenechali slovo. „Až se ta ledová hráz prolomí, urydští válečníci, teblorský svět skončí.“

„Říkal jsi moře,“ ozval se Karak Tord. „Kam před tím můžeme uprchnout?“

Nyní se Elad Taros usmál. „Nepřišel jsem mezi Urydy jen tak. Byl jsem i jinde, a než skončím, půjdou za mnou všechny teblorské klany.“

„Za tebou?“ otázala se Tonit. „Co bys chtěl, abychom ti odpřísáhli? Velký ratydský vojevůdce, osvoboditel sunydských a ratydských otroků, zhubitel tisíce dětí na jihu! Elad Taros! No ano! Teď nás povede

---

do války proti povodni, jakou nedokážou zastavit dokonce ani bohové!“

Naklonil hlavu na stranu, jako by Tonit Agru viděl poprvé. Od odchodu z urydské osady mezi nimi padlo jen pár slov. „Tonit Agro, tvůj strach ukazuje svůj vzorec pod příliš tenkou kůží a každé slovo, jež proneseš, je jeho křehký rytmus.“ Když sáhla po krvomeči, zvedl ruku. „Vyslechni mě, Tonit Agro. Strach sleduje nás všechny a každý válečník, který to popírá, je hlupák. Ale poslouchej dobře. Pokud už musíme cítit ledový víchr strachu, ať to je jen v zádech.“

Čekal.

Ovdovělá Dayliss vydala zvuk – ani ona sama by nedokázala popsat, co znamenal. Pak pomalu zavrtěla hlavou. „Cítíš se ve stínu zemřelého Zničeného boha, vid’? Ratyd, jehož otce zabil Karsův krvomeč. Nebo Delumův nebo Bairotův. Takže nyní chceš vystoupit ze stínu. A sláva toho, co povedeš, odstrčí Zničeného boha do příkopu u cesty.“

Elad Taros pokrčil rameny. „Tady je sláva, kterou hledám, Ovdovělá Dayliss, a pokud v ní má hrát Zničený bůh nějakou roli, potom to bude na hrotu mého krvomeče. Tonit Agra má pravdu – nemůžeme vést válku s potopou. Voda přijde. Naše země se potopí. Ale zatopení teblorských zemí je teprve zrod potopy. Copak to ještě nechápeš?“

Kývla. „Ale chápu, vojevůdce Elade Tarosi. Ta potopa přijde z našich vlastních hor. Zaleje všechny země na jihu. Kde přebývají otrokářské děti. Všechny je zničí.“

Elad Taros zavrtěl hlavou. „Ne, ona je nezničí. *To my.*“

Karak Tord najednou tasil zbraň. Obrátil se k Eladu Tarosovi, poklekl a pozvedl mezi ně svůj krvomeč položený na dlaních obrácených vzhůru rovnoběžně se zemí. „Jsem Uryd Karak Tord. Veď mě, vojevůdce.“

Elad se s úsměvem dotkl čepele. „Hotovo.“

Chvilí nato udělala totéž Tonit Agra, a přes teprve nedávno odhalený střet názorů mezi nimi dvěma ji vojevůdce přijal bez obav, dokonce bez sebemenšího zaváhání.

Ovdovělá Dayliss odvrátila zrak, třebaže věděla, že se teď Ratyd otočil k ní a vyčkává. Nechtěla a ani nemohla ho odmítnout. V žilách jí páčil prudký žár. Srdce jí bušilo. Mlčela však dost dlouho, aby se mohla podívat do dálky k jihu.

„Ano,“ zamumlal Elad Taros a najednou k ní přistoupil. „*Před vodou přijde oheň.*“

„Možná tvého otce zabil můj manžel.“

„Nezabil. Na vlastní oči jsem viděl, jak ho sťal Karsa Orlong. Jen já jediný z Ratydů přežil ten útok.“

„Chápu.“

„Opravdu?“ otázal se. „Pověz mi, kde je ten Zničený bůh? Vrátil se Karsa Orlong do své domoviny? Přišel svolat své pokrevní příbuzné, své nové následovníky? Začal velkou válku s lidmi na jihu? Ne. Nic z toho. Pověz mi, Ovdovělá Dayliss, proč se držíš takové falešné naděje?“

„Bairot Gild se rozhodl postavit po jeho bok.“

„A tuto výsadu zaplatil životem. Ujišťuju tě, že já nebudu se svými zapřísáhlými následovníky zacházet neuváženě.“

Dayliss si odfrkla. „Nikdo nepadne? Jakou válku si tedy představuješ? Až se vydáme na jih, vojevůdce, nepomalujeme si snad tváře černou, šedou a bílou?“

Zvedl obočí. „Honit vlastní smrt? Ovdovělá Dayliss, já očekávám, že zvítězíme.“

„Proti jihu?“ Ostatní přihlíželi a pozorně poslouchali. „Říkáš, že jsi viděl mapy. Já taky, když se k nám vrátila Karsova první dcera. Elade Tarosi, Malazskou říši nedokážeme porazit.“

Elad se zasmál. „To by přesahovalo dokonce i mou ctižádost,“ opáčil. „Ale povím ti jedno: říšský vliv v Genabakis je slabší, než si asi myslíš, zvláště v zemích Genabariů a Nathiů.“

Dayliss zavrtěla hlavou. „To neznamená žádný rozdíl. Přivést naše lidi na jih, najít místo, kde můžou žít a kam nedosáhne nadcházející potopa, na to je budeme muset pobít všechny. Malažany, Nathie, Genabarie, Korhivy.“

„Pravda, ale pouze samotní Malažané svázali všechny tyto národy do jediného nepřitele na bitevním poli. My se s nimi střetneme a rozdrtíme je.“

„My jsme nájezdníci, Elade Tarosi, ne vojáci. Kromě toho je nás příliš málo.“

Povzdechl si. „Tvé pochyby mě neodradí a uvítám tvůj hlas ve válečné radě. Že je nás příliš málo? Ano. Budeme sami? Ne.“

„Co tím myslíš?“

„Ovdovělá Dayliss, složíš přísahu? Pozvedneš svůj krvomeč, aby přijal můj dotek? Pokud ne, potom naše slova musejí skončit tady a teď. Nakonec,“ dodal s lehkým úsměvem, „ještě nejsme ve válčné radě. Byl bych rád, kdybys v čase svých pochybností dala hlas všem těm, kdo je sdílejí, ale dávají přednost mlčení.“

Dayliss vytáhla zbraň. „Složím,“ řekla. „Ale pochop, Elade Tarosi. Dcery Karsy Orlonga putovaly z našich zemí do míst, kde se nalézají jejich otec Zničený bůh. Tuto pouť vykonaly mnohokrát.“

„A on přesto nedělá nic.“

„Elade Tarosi, on se pouze dlouze nadechuje,“ odvětila Dayliss.

„Potom se budu těšit, až uslyším jeho válečný pokřik, Ovdovělá Dayliss.“

To asi těžko. Pomlčela však. A pak se opřela o koleno a pozvedla dřevěnou čepel. „Jsem Urydka Ovdovělá Dayliss. Veď mě, vojevůdce.“

Slunce dosáhlo nejvyššího bodu toho dne. Od rozlehlého zamrzlého fjordu po mlhou zahalené vnitrozemské moře narušilo ticho sténání. Tání začalo. Z ledové stěny, nyní po jejich pravici, znělo bušení proudící vody, někde za těmi zelenými a modrými sloupy ledu. Byl to stejný zvuk, jaký slychali každé odpoledne během výstupu, když přišlo největší teplo.

V horských hřebenech na jihu budou mít klany z toho každoročního přívalu radost. Letos v létě budou říkat, že sucho skončí. *Vidíte? Vůbec nebylo nutné si dělat starosti.*

Dayliss věděla, že takové nepodstatné záležitosti ztratí na významu. Až mezi ně přijde vojevůdce. A s sebou přinese příslib odplaty proti nenáviděným dětem jihu. Přinese s sebou příslib války.

Když se konečně dotkl její čepele a pronesl slova přijetí, Dayliss se zvedla a napřáhla ruku. „Považujeme to za naši první válečnou poradu.“

„Dayliss,“ začal Karak Tord, „toto není zrovna –“

„Ale je,“ přerušila ho. A podívala se Eladovi do očí. „Vojevůdce, je tu tajemství, na němž se my čtyři musíme shodnout, mlčení, které nesmíme nikdy porušit.“

„Jaké tajemství?“ chtěla vědět Tonit.

Upřela oči do vojevůdcových. „Předat všem teblorským klanům příslib války proti dětem jihu. Mluvit o odplatě. Mluvit o pomstě za všechny zločiny spáchané na našich lidech otrokáři a lovci odměn.“

Mluvit o nových osadách, které se snaží pronikat na naše území. Povědět jim o tvých vítězstvích. Získat je slovy o krvi a slávě, vojevůdce.“

Tonit se postavila mezi ně. „A co potopa? Už toto odhalení stačí!“

„Mnozí se rozhodnou našim slovům nevěřit,“ odtušila Dayliss. „Zvláště mezi nejvzdálenějšími klany, kde jsou snad spokojeni v ročních dobách, které se nezměnily, a tak nevědí nic o lopotě či nouzi.“

Chvilí nikdo nepromluvil. Pak ale pohybuující se led znovu našel svůj hlas.

Elad Taros kývl. „Jsem připravený uposlechnout tvůj návrh. Ale abych získal všechny klany, nemůžu stát sám.“

„To je pravda. A proto budeme my tři s tebou, vojevůdce. Ratyd, Sunyd a Uryd. Už samotný tento detail je příměje nás vyslechnout.“

Karak Tord zabručel: „Mohli bychom si najít i Falyda, pak by se hory třásly úžasem.“

Elad Taros se k němu obrátil. „Uryde Karaku, já *mám* Falyda mezi svými následovníky. Proto to bude Ratyd, Sunyd, Uryd a Falyd.“ Znovu se otočil k Ovdovělé Dayliss. „Moudrost. Odpřísáhněme tedy nyní mlčení a zachovejme to tajemství. Až do chvíle, kdy se všichni čtyři shodneme, že musí být odhaleno.“ Postupně se podíval na ostatní a oni kývlí. Dokonce i Tonit Agra.

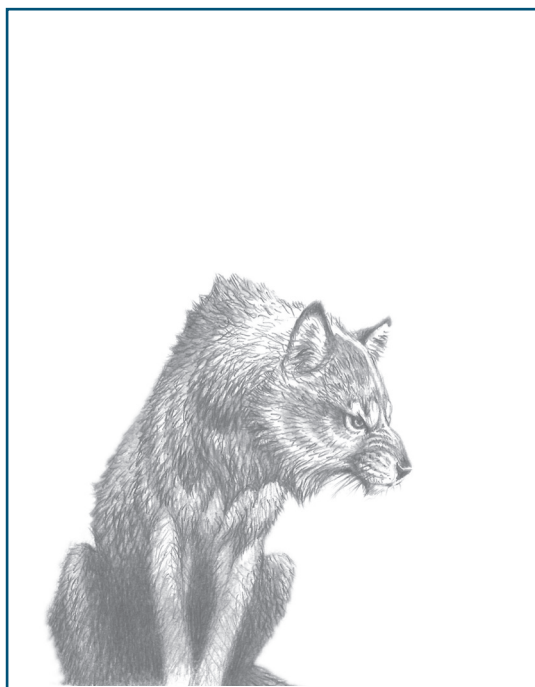
Teprve tehdy se vydali dolů.

Voda za nimi bubnovala v neviditelných jeskyních za lesklými ledovými stěnami a v sílícím slunečním žáru stoupala z kamenů pára.

KNIHA PRVNÍ
KOSTKY

Zatímco bezmocní, ranění a mladí prchali, byla pryč za nimi přes úzký průsmyk vytvořena řada. Dvanáct dospělých Teblorů se všemi zbraněmi, které našli, každý uchopil poslední oko rozlomeného řetězu a hluboko do skály jím probil bodec. Nyní, připoutání za okov na kotníku k řetězu, se chystali čelit zuřivosti otrokářů a jimi najatých rváčů, armádě pronásledovatelů snažící se znovu získat svůj živý majetek.

Pochopitelně nelze ověřit, zda se to skutečně odehrálo takto. Lze však říci, že útek osvobozených Teblorů byl úspěšný a ukončil institucionalizované otroctví v provincii Malyn v malazské Genabakis, což zase vedlo k pádu posledního útočiště tohoto prokletého obchodu s masem.

Valard z Tulipáně to ve své *Geographa 'ta Mott*, vyprávění o stejnojmenném teblorském průsmyku, zajímavě popsala o pouhé tři roky později, přičemž si povšimla přítomnosti hřebene z kostí v jisté řadě v nejužší části stezky, zatímco na svalu byly nalezeny rozeseť další kosti. „Jako kdyby,“ psala, „tisíc mužů padlo v boji s jedinou řadou obránců.“

Je také třeba zaznamenat, že Valard, jako oddaná mystička popírání, nemohla mít nejmenší tušení o povstání otroků v Malyn a místní pověsti o přibitých.

KAPITOLA JEDNA

Neblahé začátky často přinášejí nejvážnější varování.

Říkání bláznů
Thenys Bule

*Posádka Prstokluzu,
Kulvernský Brod, východo-severovýchodně od Malynského Mostu,
Genabakis*

SVĚTLÁ OBLOHA PŘINÁŠELA BEZBARVÝ SVĚT. Nová roční doba teprve měla přijít. Houštiny po obou stranách cesty dlážděné kostkami, která vedla do pevnosti a města schouleného pod ní, zůstávaly v chaotických odstínech hnědých, tmavě červených a ještě matnějších žlutých barev. Konečně se objevily pupeny a tam, kde byl v odvodňovacích příkopech a na polích za nimi sníh, se nyní v šedých loužích a mělkých jezírkách odrážejících prázdnou oblohu rozprostírala voda.

Kdosi kdysi řekl – Oams si nevzpomínal, kdo to byl –, že svět je odrazem oblohy, cínovým odrazem, poškrábaným, zmatnělým a nerovným, jako by se vysmíval tváři nebes. Nepochybně chtěl tímto postřehem něco vyjádřit. Zvláštní, jak vyřčené věci nedávající smysl můžou uvíznout v paměti, zatímco veškeré pravdy prostě zapadnou, opuštěné jako vše, co má pramalý význam.

Každý voják popírající neovladatelnou touhu po nebezpečí byl lhář. Oams vojákovoal od patnácti. A o jednadvacet let později se

---

ukázalo, že před touto pravdou utíká celý svůj dospělý život. Ač byla tehdy sotva jediná, všechny ostatní zbytečné pravdy zůstaly v jejím stínu. V rozkoši narkomana je vždycky přítomná vina, to je jisté, impozantní stín, který se vyskytoval po jeho boku vždy, když se díval na mrtvolu, jež by, pokud by vše dopadlo špatně, mohla být Oams sám. Uvědomoval si, že život je snazší, když dokážete zabít svůj strach. Pak se podíváte do jeho bezkrevné tváře a čekáte, až se vám zase zpomalí tep a usadí dýchání.

A zítřek je další den, další strach, další tvář, úleva proudící žilami jako nejúžasnější droga.

Byl voják a nikdy neuvažoval o tom, že by byl něčím jiným. Padne na bitevním poli a tomu, kdo ho zabije, ukáže svou bezkrevnou tvář a ve své poslední chvíli pravděpodobně uvidí impozantní stín svého nepřítel. Protože všichni vědí, že smrt je jediná pravda, před níž nedokážete utéct.

Za zády měl severní hvozd. Jeho kůň byl unavený a neměl by zůstat bez pohybu příliš dlouho, jinak mu zatuhnou svaly, ale Oams zůstával dál nehybně sedět v sedle. Ještě pár chvil ani jednoho z nich nezabije. Doufal v to. Přinejmenším dost času, aby se mu zpomalil tep a usadilo dýchání.

Když přišlo na ducha vystupujícího z opotřebovaných dlažebních kostek, nedalo se poznat, o jaké nepleše by mohl uvažovat. Byla by chyba zaměřovat magii a její chodby s neviditelnými světy, kde mrtví nejsou zdaleka samotní. A panteon bohů a ascendentů za mřížemi svých chrámů vystupoval a umíral, jako když květiny jedné roční doby ustupují jiným, patřícím do říše odlišné od všech těch nepochopitelných prapůvodních sil vznášejících se nad Divočinou a dalšími zapomenutými místy.

Vysoký přízrak před ním byl téměř beztvarý. Sotva se podobal člověku, jeho obrysy byly nejasné, prchavé, hmota uprostřed byla tmavou skvrnou, přes níž problikávaly klikaté pruhy, jako by byly podrážděné, polapené. Vše matně jako obloha, matně jako jezera a louže.

Oams čekal, až něco řekne, a uvažoval, proč mu jeho kůň nevěnuje pozornost. A jak se ticho táhlo, v duchu se toulal po bitevních polích – zvlášť po tom posledním – a uvažoval, jestli mu něco neuniklo. Něco jako jeho vlastní smrt. *Nakonec, vědí vůbec mrtví, že jsou mrtví?* Není tam nějaká vzpomínka, kterou zahodil v jakési křeči hrůzy

---

a lítosti? Prudké pálení hrotu oštěpu zanořujícího se do jeho prsou? Agonie rány v bříše, rozervaného hrdla, prořáté stehenní tepny?

„Tak je to teda? Jsem mrtvý?“

Jeho kůň zastříhal ušima, připravený na další slova.

Odpověď, již mu zjevení dalo, byla nečekaná. Přitočilo se k němu, až mu temnota vyplnila celé zorné pole, zmatené přádeno *něčeho*, co se klene a rozhání na všechny strany, a jeho objetí se prohnalo skrz něj, záchvěv, potom třesavka valící se jako vlna. Sledoval její průběh přes, skrz a kolem svého těla.

A pak to bylo pryč.

Oams zamrkal a rozhlédl se kolem. Nic než matný, bezbarvý svět, chladné ráno časného jara, slabý zvuk zurčící vody, sotva znatelný závan větru. Sklopil lehce zrak k silnici na místo přímo pod zjevením a soustředil se na jednu kostku, umazanou od bláta, ale nějak se lišící od svých společnic.

„Kurva.“ Sesedl a chvíli vrávoral v dozvucích onoho objetí, pak popošel dál, dřepl si a otřel povrch kostky. Kulaté, prázdné oči, rýhy rámuující nos jako drsný, protáhlý trojúhelník, ústa otočená dolů.

„Zasraná Genabakis,“ zamumlal. „Zasranej Kulvernskej hvozd, zasraný všichni dávno mrtvý lidi, zasraný všichni zapomenutý duchové, bohové, přízraky a zasraný úplně všechno ostatní.“ Narovnal se a vyhoupl se na svého klidně čekajícího koně. Pak se ovšem zarazil, když si vzpomněl na to vzrušující zachvění. „Ale hlavně, ať už jsi byl kdokoliv, pokud to byl ojeb, potom ho kurva beru.“

K severní straně pevnosti přiléhala opuštěný hřbitov, zvláštní směsice tholů a zahrnutých jam na urny spolu s většinou propadlými, nakloněnými plošinami ukazujícími na nejednu prastarou, dávno zapomenutou praxi stejně zapomenutých národů. Když kdysi během Dobývání stavěla malazská 3. armáda zdejší opevnění, příkop a val se zařizly do hřbitova, kde nejrůznější značení hrobů zasahovalo do roviny vymezené staviteli. Některé vyvrácené kameny, cihlové zídky a plošiny byly využity jako základy toho, co začalo jako dřevěná hradba a kde dnes stál vápenec spojený maltou. Vykopané kosti byly rozházené a ponechané svému osudu ve vysoké trávě za příkopem a kursusem. Některé byly dosud viditelné, rozštípané a vybělené mezi zamotanými stébly.

Tehdy to byla špinavá práce, ale nezbytnost je drsná paní. Kromě toho byl ten zatracený hřbitov uprostřed ničeho, ligy od nejbližšího města, kde na půl dne cesty kolem byla jen hrstka vesnic a dědiček – ne že by to místním vadilo, protože všichni do jednoho trvali na tom, že pohřebiště není jejich.

Jižní strana pevnosti byla označená jako *nový hřbitov*, s malými obdélníkovými kryptami zakrytými kameny v genabarijském stylu a jedinou dlouhou mohylou nacpanou práchnivějícími kostmi několika stovek mrtvých malazských vojáků, na níž nyní vyrůstal malý lesík. Tento hřbitov lemovala hradba pevnosti, v níž byla vybudována nová brána, a jinak jej obklopovalo městečko, které u této říšské výspy vyrostlo.

Prostor za východní hradbou se udržoval jako cvičiště a přehlídkový plac se zákazem výstavby, i když se tu směly pást ovce, aby místo nezarostlo.

Pevnost byla zbudována sto kroků od řeky Kulvern. V následujících desetiletích se jarní záplavy neustále zhoršovaly, a nyní byl břeh sotva třicet kroků od západní hradby. Na tomto úzkém pruhu se utábořila 2. setnina XIV. legie.

Seržant se, stejně jako každé ráno, vydal pryč od hučící vody, protože ten zvuk nenáviděl. Zleva obešel pevnost a zamířil na zarostlý, opuštěný hřbitov. Vzpomínal, jak ho viděl poprvé.

Při nečekané srážce s Rudou gardou dostali řádnou nakládačku a vzhledem ke zprávám z jihu se ze jména *Černý pes* stávala kletba. Jedním z problémů bylo, že Paliče mostů rozdělili, dvě setniny poslali podporovat 2. armádu tady na severovýchodě, zatímco zbytek táhl na jih k Mott.

Seržant se posadil na lehce nakloněnou kamennou plošinu a zahleděl se přes val na pevnou kamennou hradbu pevnosti. Pamatoval si, když to ještě bylo jen dřevo a suť. Vybavoval si, jak ho při házení lopatou a mávání krumpáčem bolela záda, když rozbíjel náhrobky. Dřevorubci mezitím porazili celý nedaleký lesík, aby mohli zbudovat první palisády.

Tehdy byla ve vzduchu jakási syrovost, nebo to možná bylo jen jím. Rozhodně tady, na samé hranici civilizace, bývala větší divočina. Na začátku vrhali Paliče mostů z jedné noční mury do druhé. Takže naděje sice žila, ale začínala být křehká.

Od té doby položil na zemi svou dusivou pokrývku mír, ovinul ji kolem kupců, hostinských, řemeslníků, ovčáků a sedláků a všech ostatních. Dřevo nahradilo kámen, na prázdné pláni vyrostlo městečko. Nic z toho ale nevypadalo skutečně, ani tak nepůsobilo.

Nečekal, že se sem ještě někdy vrátí. Ne na místo, kde dvakrát zarazil lopatu do hlíny: nejdřív aby vybudoval pevnost, poté aby vykopal jámu, na níž vznikne mohyla, a následně se díval, jak do ní házejí přátele zalité krví. Vojákova věrnost zemřela na tisíc řezů, až to vypadalo, že zřejmě není naděje najít ji znovu – ne k říši, ne k veliteli, dokonce ani ne k víře. Viděl, jak se jeho druhové vytrácejí, dezertují, dokonce i mezi slavnými Paliči mostů, kteří se ztratili ve své hlavě, příliš osamělí, než aby se někomu ještě podívali do očí. A on se k tomu dostal taky zatraceně blízko.

O mnoho let později a daleko na jihovýchodě, v dešti před Černým Korálem, vrchní pěst Dujek Jednoruký Paliče mostů neoficiálně rozpustil. Seržant se na tu chvíli pamatoval, jak tam stál v lijáku, poslouchal, jak se z oblohy valí voda, ze smrtelně zraněného Měsíčního Kamene visícího téměř přímo nad nimi. A začal ten zvuk nenávidět.

Měl tehdy udělat to co ostatní, těch pár, kteří zůstali. Měl prostě odejít. Ale on se nikdy nedokázal nikde usadit. Dokonce ani lákavé rozkoše Darúdzistánu ho neudržely. Místo toho se potuloval, kroužil, uvažoval, co vlastně je na věrnosti, co ho straší.

Byl tedy div, že se znovu ocitl v řadách malazského vojska? A změnilo se něco? Oddíly mariňáků byly zřejmě i přes nekonečné procesí tváří, hlasů, příběhů a všeho ostatního stále stejné. Velitelé přicházeli a odcházeli, někteří dobří, jiní špatní. Léta mírových postů byla přerušována ošklivými šarvátkami, nepokojné kolísání bez konce. A on už viděl, že sám bude vždycky stejný. Došel k názoru, že poslední chvíle Malazské říše přijde, až na nějakém zbytečném bojišti na místě, kde lišky dávají dobrou noc, padne poslední mariňák.

Ne, nic tam venku se nezměnilo. Ale uvnitř, uvnitř jednoho bývalého Paliče mostů, jenž stále sloužil říši, to byl jiný příběh.

Černý Korál. Po dešti, poté co z ramenou své kožené kazajky seškrábal sůl a odtrhl suché oči od toho, čím býval, aniž by již našel to, čím se stane, zašel k mohyle. Třpytivé hromadě jiskřící jako všechno bohatství světa, kde zanechal svůj stříbrný znak s rubíny, svůj ohnům olizovaný hořící most.

Zvláštní, jak ho mohl tolik změnit muž, s nímž se nikdy nesetkal. Muž, který prý položil svůj život, aby vykoupil T'lan Imass.

Itkoviane. Ty s tím svým jediným šíleným gestem, děsivým slibem. Předvídal jsi, co to z tebe udělá? Pochybuju. Podle mě jsi nestrávil ani jediný mistrm Kápě prokletý okamžik, když jsi s jasným zrakem vyrazil a odpustil neodpuštělné.

Tedy toho moc nevěděl. Ale během téměř bezcílného toulání uzavřel kruh, když se nakonec vrátil do Černého Korálu, aby se podíval, co se stalo s místem, kde zemřeli Paliči mostů. A ocitl se tváří v tvář zrození boha, víry, beznadějného snu.

Pořád ještě jsi nemrkl, vid? Nově zrozený ses jen suše pousmál před blížící se smrtí. Zatímco tolik z nás vystoupilo na tvou obranu. Zvláštní nutkání k věrnosti, nikoliv k tobě, nýbrž k představě, kterou jsi ztělesňoval.

Ani sebevíc zneužívání, mimořádné city, emoce, strach či chtíč, žádné místo na všech světech, ať skutečných, či imaginárních, nemohlo popřít či odvrhnout tuto potřebu lásky.

Vykoupení.

Tak to byla věrnost, jakou nedokázal otřást žádný smrtelník, potřeba, k níž se musel každý smrtelník nakonec navrátit, když začnou být všechna rozptýlení křehká a prázdná a dlouhý život se blíží svému konci.

Za všechna svá léta, voják mezi vojáky, pak tulák mezi cizinci, do slova moře tváří, přes něž přejel jeho pátravý zrak, a v jedné každé z nich spatřil totéž. Často zamaskované, schované, ale nikdy ne dost dobře. Často popírané smělym vzdorem či rozpačitym ostychem. Často otupělé pitím či kouřem.

Toužení. Vyhledejte ho v každém davu a najdete ho. Malujte ho libovolnou barvou: žal, nostalgie, melancholie, vzpomínky, to jsou jen rysy, poetické úvahy.

A právě Vykupitel, držící vykoupení v dlaních, odpoví na naše toužení. Stačí jen požádat.

Jak se ukázalo, nebyl na to úplně připravený, a i kdyby byl, jak by to vypadalo? Jak by se to odehrálo? *Co přijde, když je toužení konečně uspokojeno?* Je spása něco, čeho se má člověk bát, odstranění posledního důvodu k žití? Liší se nějak toužení po vykoupení od toužení po smrti? Nebo to jsou zásadní protiklady?

Jeho pozornost upoutal pohyb v dálce. Uviděl od východu přijíždět svou noční čepel Oamse. Práce tedy byla hotova. Přesto bude

---

nejlepší vyslechnout si tu zprávu z první ruky, než budou svolání i ostatní.

Seržant vstal a s rukama v bok se prohnul v bedrech. Především nedaleko odtud kopal další jámu. Pro známé tváře zahrnuté do země, *a dobrou noc jednou provždy.*

Když Oams zahlédl mezi starými hroby a hrobkami svého seržanta, stočil koně ze stezky a zamířil k němu. Popravdě měl hlavu stále plnou toho přízraku. Nedokázal od něj odtrhnout myšlenky. Nic podobného se mu ještě nikdy nestalo. Mělo ho to vyděsit, ale to se nestalo. Měl před jeho objetím ucuknout, ale on to neudělal. Zas ale možná ta kamenná hlava zatlučená do země, takže se stala součástí říšské dlážděné cesty, neměla se zjevením nic společného.

Uvažoval o vojácké touze, o tom chladném světle v očích, myslel na problémy, do nichž vojáci upadali, když konečně zakopali meč. A na tyto myšlenky ho přivedl právě ten muž, který na něj čekal na kraji hřbitova. Byl příliš dlouho u vojska, ale neměl kam jinam jít.

Oams přitáhl otěže a sesedl. Spoutal koně a zamířil k seržantovi. „Bylo to to, co sis myslel, Vřetene.“

„A?“

„Vyřešeno,“ odpověděl Oams. Pokrčil rameny. „Popravdě jsem neměl moc práce. Už mlel z posledního. Jediné, co ho ještě udržovalo při životě, byl ten vztek. Vlastně se mi možná i pokoušel poděkovat, že jsem ho zabil, ale se vší tou krví v puse z něj nevyšlo slovo.“

Vřeten se zamračil a odvrátil se. „To je vážně povzbudivý názor.“

„Myslel jsem si to,“ prohodil Oams. Po chvíli znovu pokrčil rameny. „Měli bychom dát toho koně do stáje. A pak stan a pořádný spánek –“

„Ještě ne,“ zarazil ho seržant. „Kapitán nás svolává na radu.“

„Nový blbý rozkazy? Dostali jsme pořádnou nakládačku. Pořád ještě si olizujeme rány a nevšímáme si prázdných židlí u hracího stolu. Setninu tvoří tři pitomý oddíly, a oni nás chtějí znova poslat do akce?“

Vřeten pokrčil rameny.

Oams si ho prohlížel a chvíli mlčel, pak se rozhlédl. „Tady z toho místa mi naskakuje husí kůže. Těla na bojišti jsou jedna věc – všichni padli zároveň, bylo to půl dne práce. Tuhle úlohu hrajeme, tak

---

bychom s ní měli být smíření, ne? Ale hřbitovy. Pokolení mrtvých, jedno na druhém a tak pořád dál. Celá staletí. Je to depresivní.“

„Je?“ opáčil Vřeten a nyní si Oams se prohlížel s nečitelným výrazem.

„Zavání to... já nevím. Marností?“

„Proč ne místo toho kontinuitou?“

Oams se zachvěl. „No ano. Takovou tou mrtvolnou.“ Zaváhal, než se zeptal: „Seržante, přemýšlíš někdy o bozích?“

„Ne. Měl bych?“

„No, stvořili nás oni? A pokud ano, k čemu, kurva? A pokud už tohle není dost špatný, tak se nám ještě pletou do života. Jako kdyby nemohli odejít a nechat nás na pokoji, jako nějaká zatracená garde-dáma, co odmítá opustit slavnost, a pak tu jsi ty, s opětovanou touhou s nějakou kráskou, kdy oba hledáte křoví, kam byste se mohli schovat, a...“ Když na seržantově tváři uviděl nevěřičný výraz, Oams nechal myšlenku odplout. Rychle si otřel obličej a předvedl rozpačitý úsměv. „Iskar mě vem, jsem utahanej.“

„Běž si ustájit koně, Oamsi,“ nakázal mu Vřeten. „Možná ještě budeš mít před tou poradou čas něco si zakousnout.“

„Ano, to udělám.“

„A s tím úkolem... dobrá práce.“

Oams kývl. A vrátil se ke koni.

Slunce bylo jasnější bělí na bílé obloze, ještě nebylo poledne. V pozadí se vznášel zvuk tající vody zurčící v úzkém příkopu táhnoucím se rovnoběžně s hradbou. Kohout, který kokrhal už od rozbřesku, náhle vydal přídušený zvuk a pak se hrozivě odmlčel.

Tichá voda stála a dívala se, jak na sebe ten velký těžkooděncem navléká kroužkovou košili. Železné kroužky se znovu zachytily na dlouhých špinavých vlasech a škubaly je, takže se mu na trupu nad namodralým železem místy vznášely zlaté záblesky. Ačkoliv nikdy nevydal hlásku, když tohle prováděl, pár trhnutí bylo vždycky dost prudkých, aby mu zrudla dolíčkovaná tvář a začaly mu slzet modré oči.

S kroužkovou košilí na těle, tížící již svěšená ramena, sebral opasek s mečem. V bronzovém kování pochvy byly zachycené chomáče dlouhých rudozlatých vlasů. Přitáhl si opasek kolem boků a zarazil se, aby se mohl podrbat na křivém, zploštělém nose, přičemž si nená-

---

padně otřel slzu klouzající z levého oka, chvíli si oprašoval obnošené kožené kamaše a pak se k ní otočil.

„Pro Iskarovo pajdání, Folibore, jdeme jenom do velitelského stanu.“ Ukázala přes hlavní přehlídkový plac. „Tam. Kde je odjakživa.“

„Pořád věřím, že příprava je vojákovou spásou, Tichá vodo.“ Zášilhal přes pozemek. „Kromě toho, ty nejlživější stezky jsou ty, které vypadají nejsnadněji. Mám k tomuhle sehnat Přehoza? Je v latríně.“

Tichá voda udělala obličej. Přehoz ji znervózňoval. „A jak dlouho už tam je?“

Folibor pokrčil rameny. „Nedá se říct, jak dlouho mu to bude trvat.“

„Proč? Je s ním něco v nepořádku?“

„Ne. Říkal jsem ti to. Je v latríně.“ Odmlčel se. „V latríně. Spadl mu tam ten amulet, co mu dala babička.“

„Ten amulet s nápisem? Ten, co na něm stojí *zabij tohoto kluka, než doroste*? Co je to za památku? Přehoz to nemá v hlavě v pořádku, však víš.“

Folibor byl dost nespůj, když znovu pokrčil rameny.

„To je jedno,“ uzavřela Tichá voda. „Pojďme. Pochybuju, že by měl kapitán radost z Přehoza celého od hoven.“

Vydali se na cestu.

„Ostatních si nevsímej,“ radil Folibor. „Například já oceňuju tvůj přirozený důvtip.“

„Můj co?“

„Tvůj přirozený důvtip.“

Tázavě se na něj podívala. Těžkooděnci byli divná cháska. Proč ale byla okovaná pěst každého oddílu tak divná? Koneckonců měli jen jediný úkol, totiž vrhnout se po hlavě do každého víru, na který naráží. Jít v čele, vydržet nápor a pak opětovat ránu. Prostě.

„Ani nemusíš umět číst a psát,“ podotkla.

„Zase jsme u toho, Tichá vodo? Poslouchej, čtení je snadný. Těžký je to, co děláš se všemi těmi slovy, co máš v hlavě. Jen si to vem. Lidi si dokážou přečíst stejná zatracená slova, a přesto pak odejít s deseti různými výklady.“

„Ehm, ahm.“

„Proto je pravidlem držet nás těžkooděnce stranou psaných rozkazů.“

„Protože vás matou.“

„Přesně tak. Jsme lapení ve všech těch permutacích, nuancích, dedukcích a předpokladech. Všechno je tak problematické. Nakonec, co tím kapitán *skutečně* myslí? Když napíše dejme tomu ‚postupovat vpřed‘. Vpřed před co? Co když jsem měl spor s nějakým lichvářem a teď je na mě vypsaná odměna? Potom by bylo přesnější ‚*ustoupit vpřed*‘, ne? Tedy v případě, že bych ten rozkaz vzal osobně.“

Znovu se na něho podívala. Byl znepokojivě velký, měl výrazné obočí a masivní hranatou hlavu s dlouhými, místy vytrhanými vlasy, ploché obličej, z větší části pokrytý rezavým vousem rámuujícím velký potlučený nos, a malá modrá očka s téměř něžnými řasami. „Říkáš, že tohle se stalo prvnímu oddílu? Těžkooděnci získali rozkazy a o půl zvonění později jsou všichni mrtví?“

„Neříkám, že tohle se stalo prvnímu,“ odušil. „Je to jen jedna z dlouhého seznamu možností. A to ty nejsíš víc líp než já.“

„Tak co se podle tebe s prvním stalo, Folibore?“

„To se ptáš ty mě? Jak to mám vědět? Jak to může kdokoliv vědět?“ Zamračila se. „Někdo to ví.“

„To říkáš pořád. Poslyš, zapomeň na první. Je pryč. Všichni jsou mrtví. Hrozný průšvih.“

„Jakej průšvih?“

„Očividně pořádný.“

Blížili se k velitelskému stanu, když se z boku objevil kaprál Sváček a připojil se k nim. „Zrovna vás dva hledám!“

Tichá voda sebou trhla před vědoucím pohledem, který po ní Folibor vrhl. *On a ta jeho varování ohledně lehkých cest.*

Sváček se snažil dopnout opasek a zmateně šátral po svém ohromném teřichu, jako by se divil, co tam dělá. „Kde je Přehoz?“ chtěl vědět. „Na tohle budeme potřebovat celý oddíl. Kapitán čeká.“

„Je dole v latríně,“ odpověděla Tichá voda. „Plave v chcankách a hovnech a hledá svůj amulet.“

„Ten, co nosí v zadnici?“

„Dobry odhad,“ pochválila ho Tichá voda.

„Ten, co mu jednou vystřelil ze zadnice na ohnivým oštěpu?“

„Nejlepší prd, co jsem kdy viděl, pane,“ prohlásil Folibor a vážně kývl. „Vsadím se, že tě doteď mrzí, že jsi to neviděl.“

„Mrzí to zdaleka nevystihuje,“ opáčil Sváček. „Tak ho sežeňte. Oba. Ať se nikdo nehádá.“

„Potom se ale opozdíme všichni tři,“ poukázal Folibor. „Možná bys měl ten rozkaz znovu zvážit vzhledem k tomu, že se rozhořčení zvýší, pane. Jeden voják tu není právě teď, ale pak tu nebudou tři. To je polovina čtvrtýho oddílu, pane.“

„Víc než polovina,“ pípla Tichá voda. „Anyx Fro už nikdo neviděl celý dny.“

Sváček zvedl huňaté obočí. „Anyx je pořád ještě v našem oddíle? Myslel jsem, že ji převeleli.“

„Opravdu?“ divila se Tichá voda.

Huňaté obočí se nyní svařilo. „Nebo ne?“

„Nepřišel k tomu rozkaz?“

„Já nikdá žádnej rozkaz neviděl.“ Sváček rozhodil rukama. „A teď Anyx Fro převeleli?“

„Není divu, že tu není,“ podotkl Folibor.

„Tak moment, Sváčku,“ promluvila Tichá voda. „Jak to, že jako náš kaprál nevíš nic o převeleních nebo rozkazech nebo tak? Náš seržant nám přece občas i něco řekne.“

Sváček na ni nevěříčně zíral a masité tváře mu rudly. „Ano, to je ono! Přesně tak to je, ty vypatlaná čarodějko! Nikdy nám nic neříká!“

„V každým případě je to víc než půlka,“ trvala na svém Tichá voda. „Těžkooděncem má pravdu. Kdo všechno je tady za čtvrtěj? Správně, kaprál a seržant. My ostatní se koupem v zasraný latríně. Nebude to smrdět, když seržantovi stačí jenom nad chybějícím oddílem pokrčit rameny?“

„Ach, Tichá vodo,“ řekl Folibor, „měla bys vědět, že se v duchu směju.“

„Cože?“

„Takový nevinný výraz na tvém milém obličejí. A navíc,“ dodal a zadíval se přes její rameno, „je už tady.“

Tichá voda a Sváček se obrátili a uviděli, jak se přibližně jejich směrem šourá Anyx Fro. Kaprál popošel blíž. „Anyx! Tady, mor na tebe!“

Nevzala to úplně nejkratší cestou, ale snaha tu byla. Byla bledá, ale to ona byla vždycky. Přesto jí víčka klesala trochu víc než obvykle. Anyx Fro byla stížena churavostí. „Chudinko Anyx,“ prohodila Tichá voda, když se k nim druhá žena připojila.

„Proč mě chudinkuješ?“ chtěla vědět Anyx. „Proč se na mě vůbec všichni koukáte?“

„Kaprál Sváček říkal, že tě převeleli,“ sdělil jí Folibor.

„Opravdu? Ach, díky bohům.“
„Ne!“ štěkl Sváček. „Nepřeveleli tě, mor na tebe. Ale byla jsi celý dny ztracená.“

„Ne, nebyla. Celou dobu jsem věděla, kde jsem. Hele, nepřišel rozkaz, aby nastoupila Podměrečná setnina?“

„To jméno nemáme rádi,“ podotkl Sváček.

„Kdo je my?“ chtěla vědět Anyx. „Ne ti my, co nám říkají Podměrečná setnina, to je jistý. Což jsou skoro všichni, kaprále.“

Jejich hovor byl přerušen, když se z velitelského stanu vynořil seržant Pozor.

„Jsme tady, seržante,“ hlásil Sváček, náhle celý nervózní. „Teda až na Přehoza, kterej sere amulety v latríně. Totiž –“

Do hovoru se vložila Tichá voda, která se nad ním smílovala. „Chce říct, že Přehoz je fakt v hajzlu.“

„Ach,“ prohodil Folibor, „já tě vážně miluju, Tichá vodo.“

„Cože?“ dožadovala se. „Co jsem zase řekla?“ Obrátila pozornost na Pozora. „Jde o to, seržante, že Přehoz na týhle poradě nebude chybět. Protože bez svýho amuletu nedokáže plácát blbosti.“

„Na kapitána neudělalo dojem –“ začala Anyx.

Seržantovo zabručení zarazilo ji i ostatní. Všichni upřeli oči na Pozora, který následně vzhlédl k téměř bílé obloze. Po chvilce zavřel mírné oříškové oči a krátce si stiskl kořen velkého nosu, než se otočil a zamířil zpátky do velitelského stanu. Nenápadné gesto, kterým jim sděloval, ať ho následují.

Tichá voda dloubla Sváčka do ramene. „Za ním, pitomče. Všechno je v pořádku.“

Velitelský stan byl přeplněný. Ovšem se všemi vojáky ze 2. setniny XIV. legie, kromě jednoho, měl být přečpaný mnohem víc. Vlastně by se sem nemohli vejít. Tichá voda se snažila představit si, jak je tu namačkáno dvanáct oddílů, a musela potlačovat úsměv, když se šla zády opřít o stanové plátno, jak měla ve zvyku. Nebylo by samozřejmě vhodné se usmívat vzhledem k tomu, v jak bídém stavu druhá byla, a všem těm tvářím, které již nikdy nevidí.

Chvilíčku přemítala, co je s ní vlastně v nepořádku. Všeobecně tu vládla špatná nálada, což také vládnout měla. Kapitánovi zbývaly

---

k velení jen tři ubohé oddíly, přinejmenším do doby, než dorazí noví rekruti. *A to bude kdy? Pravděpodobně nikdy.* A pak tu byli k uvážení všichni její mrtví kamarádi, a to byl problém. Nikdy o nich neuvažovala, protože byli mrtví.

S rukama založenýma na prsou pozorovala kapitána měřícího si kruh mariňáků. Ve chvílce vstane a začne hovořit a každý, kdo se s ním nikdy nesetkal a znal ho jen podle jména, bude nevěřícně zírat.

Kapitánovo jméno byla přezdívka. Musela být. Dokonce ani dávno mrtvý Braven Zub by si ho nemohl vymyslet, ne tentokrát, ne pro tohoto muže. Bylo prostě příliš pitomé. Tichá voda si ho prohlížela, sledovala představení, když si kapitán kontroloval levandulovou hedvábnou košili, dal si čas na úpravu manžet a pak si prohlédl tenké kožené rukavice na dlouhých, úzkých prstech. Nyní přišlo náhlé ladné zvednutí se ze stoličky, levá ruka se zdvihla k uchu, prsty se zakmitaly a jeho namalovaný obličej, tak bílý, až vypadal jako po smrti, se přesunul do úsměvu, v němž se mu téměř roztáhly rudé rty. „Moji nejdražší vojáci, vítejte!“

Ano, dámy a pánové, tohle je Nevrlé, náš milovaný kapitán.

Bezflak stála od seržanta tak daleko, jak to jen bylo možné. Mezi sebe a něj postavila Oamse, Bengera a kaprála Morruta. A šoupla by tam i Nechcíz, až na to, že ta byla levák, takže vždycky bojovala po její levé straně a nic ji nemohlo toho zvyku zbavit.

Nešlo o to, že by Bezflak neměla seržanta ráda nebo mu nevěřila nebo něco takového. Problém byl, že páchl. Tedy ne on osobně. Smrděla jeho košile z vlasů.

Slyšela řeči, že je Vřeten poslední žijící Palič mostů, nicméně pochybovala, že se kdy ocitl v tak nechvalně proslulé společnosti. Takové řeči kolovaly vždycky, vířily kolem jistých vojáků, kteří měli určité vystupování. Lidé to potřebovali. Malazské armády to potřebovaly.

Prapodivné náznamy, zvláštní záhady, všechny ty šeptem vykládané historky o osamělé postavě potulující se uprostřed noci kolem tábora, komunikující s koňskými duchy Kumpanie smrti. Kde je kulhající strážcem Brány smrti sám Iskar Jarak.

Jedině poslední přeživší Palič mostů by se držel v takové společnosti, aspoň tak se to povídalo. Staří přátelé dávno mrtví, jejich těla

---

řídka jako mlha a jejich koně pokrytí jíním. Dobití druhové stále začakaní krví své smrti vyměňující si vtípy se seržantem v jeho košili z vlasů. Která páchla smrtí.

Nikdy totiž neviděla Vřetena na poli mimo táborové ohně klábosit s duchy. A jeho košile z vlasů páchla mrtvými, protože byla utkaná z vlasů jeho matky, nebo možná babičky. To ale bylo možná také vymyšlené. *Kdo by nosil něco takového?* I když se občas choval divně, nebyl šílený. Nicméně ta košile z vlasů se musela někde vzít. A klidně to mohly být vlasy nějaké stařeny, šedé, černé a pomačkané.

K čemu ale bylo vysvětlování? Vědět nebo nevědět neznamenalo pro ten puch žádný rozdíl. V každém případě prý měli Paliči mostů tetování na čele, most v plamenech – jak jinak – a Vřeten měl vysoké čelo jen plné d'olíčků, které mohly pocházet od čehokoliv. Někjaká dětská choroba byla mnohem pravděpodobnější než střepy z morantské munice. Kromě toho nikdo žádného z nich neviděl už dobře deset let, možná víc.

Paliči mostů. Lovci kostí. Coltainovy Vrány. Malazská říše měla ve svých dějinách spoustu ztracených armád. Všichni mrtví, ale nikdy zapomenutí. V tom byl ale ten problém, že? Mrtví potřebovali být zapomenuti, ale jak vždycky říkala Nechciž, pamatovat si je jedna věc, ovšem důvod, proč si to pamatovat, je něco zcela jiného.

Podívala se na druhou těžkooděnkou, vždycky stojící po její levici. Nechciž se po ní ohlédla a pokrčila rameny.

Nechciž to vždycky říkala, pravda, ale co pro všechno na světě znamenala ta černá pera?

Kapitán Nevrlé se konečně došlechtil a vstal.

Hezoun a Rádořval z 2. oddílu si našli lavici, ale museli se na ní mačkat, protože oba byli hromotlucí. Ovšem ani jeden nechtěl ustoupit, takže ač seděli, vedli titánskou válku, ramena, boky, stehna přitisknutá k protivníkovi, jak se snažili jeden druhého vystrčit z lavice.

Dýchali hlasitě, duch jim hvízdal v nose a lavice pod tím tlakem vrzala. Muži se na sebe nepodívali. Nemělo to smysl. Dokonce i svými tvářemi si byli podobní: netečné, otevřené, zjizvené, vousaté, malá očka s plochými nosy, ústa zdánlivě neschopná úsměvu.

Téměř na dosah od Rádořvala si je prohlížel Smolnej. Stál kousek vzadu za zbytkem Šráčina oddílu. Přišel od 1. setniny, když byly její zbytky rozpuštěny. Předtím byl u sedmnácté, než došlo ke griské vzpouře, která byla potlačena za cenu poloviny té zatracené legie. I když Smolnej uměl přežít, zřejmě to přestala být výhoda. Teď to byl muž, po němž zůstávaly trosky. Nepřekvapivě si na vřelé přijetí bude oddíl muset ještě počkat.

Ale v šarvátce s Trámkem si vedl slušně. Aspoň tohle. O odvahu nikdy nešlo. Dokonce se mu podařilo dostat štít mezi hrot oštěpu a hruď kaprála Podvozáka, za což si vysloužil váhavé kývnutí na znamení díků. Leda by to nebylo kývnutí a kaprál jen sklonil hlavu, aby se ujistil, že má hruď nedotčenou.

Většinu práce stejně odvedli dva těžkooděnci. Jak se ukázalo, Hezoun a Rádořval byli poněkud soutěživí, zvláště když se bojovalo. Po pravdě, Smolnej si začínal uvědomovat, že ti dva dovedli svoje soupeření až do patologického extrému. Teď to byla bublající nenávisť. Nikdy spolu slova nepromluvili. Nikdy se na sebe nepodívali. Nikdy se nepodělili o čutoru. A přesto nebyli nikdy daleko od sebe, jen aby ten druhý náhodou nezískal navrch.

Mně smůlou pronásledovanému člověku by to připadalo zábavné, přemítal Smolnej. Podle něj získaly nekonečné boje obou těžkooděnců kvality morbidní fascinace. A v současné chvíli jen čekal, až lavice vybuchne.

„Žel,“ pokračoval Nevrlé po vřelém přivítání, „každá oblast má své bandity.“ Zvedl ruce, aby potlačil námitky, které, pokud Tichá voda viděla, zjevně nehodlal nikdo vznést. „Já vím, milánkové, já vím! Kolik banditů může postavit do pole tolik mužů, aby se vyrovnali celé setnině plně vyzbrojených a výjimečně skvěle vycvičených a nanejvýš působivě disciplinovaných vojáků? Pěst mě včera v noci opět ujistila, že pozoruhodná povaha Trámkových sil nebyla ve zprávách zvědě ani naznačena.“ Odmčel se a prohlížel si tváře kolem sebe. „A proto naše setnina zaplatila za jeho porážku opravdu vysokou cenu.“

„Tak to ale nebylo,“ ozvala se seržant Šrák z 2. oddílu a přitom si na prst nakrucovala pramínek dlouhých černých vlasů. Malátným zrakem zalétla k Vřetenovi. „Nebýt polapení samotného Trámka a překvapivé

---

věrnosti, jakou předvedli jeho muži, když odložili zbraně, jakmile mu Vřeten přitiskl nůž na krk, inu, nikdo z nás by tu teď nebyl.“

„Ujišťuju vás, Šrák,“ řekl Nevrlé s úsměvem, „že jsem se dostával k mé chvále pozoruhodného výkonu třetího oddílu, jakým bylo polapení vůdce banditů.“

Ze svého obvyklého místa po Vřetenově boku promluvil kaprál Morrut. „Od začátku to byl váš plán, kapitáne. Vřeten vždycky říká, že si jeden nemá připisovat cizí zásluhy, pane.“

„Se záměrem odříznout hadovi hlavu, abych to upřesnil,“ pravil Nevrlé, jenž přes všechnu svou strojenost nebyl člověk, který by si jen leštil vlastní klacek. „Pravděpodobně to není nejlepší způsob, jak to říct,“ doplnila Tichá voda. Kapitán pokračoval: „Nebylo snad jasné, že Trámkovi velitelé byli všichni do jednoho schopni pokračovat v boji? Tak by Trámkův konec zrovna nedokázal zachránit situaci. Tím chci říct,“ dodal a znovu svěsil levou ruku, „že Vřetenova *hrozba*, že ho zabije, aniž by tak skutečně učinil, účinkovala zdaleka nejlépe. Zkrátka, milánkové, jsme měli z prdele štěstí.“

Tentokrát všichni kolem přikyvovali.

Tichá voda měla ve zvyku nosit odrbaný šátek, rozedraný kus neběleného plátna, které kdysi zakrývalo oči jedné mrtvole. Ta mrtvola ho zrovna nepotřebovala, protože v kryptě byla stejně tma, a i kdyby byly mezi kameny mohyly škvíry, kudy by občas pronikl nějaký ten paprsek denního světla, mrtví nepotřebovali oči, aby viděli, takže zakrývat jim oči nic nepřinášelo. Logické myšlení bylo její nadání.

V té mohyle patřící čarodějce s ní byl starý kamarád Brenoch. Problém s vykrádáním krypt a podobně spočíval v tom, že bez výjimky se tam dostal jiný plenitel před nimi. Na některých místech bylo okrádání mrtvých zločinem a trestem za něj byla smrt, s čímž ona naprosto souhlasila, pokud by to znamenalo, že najde aspoň jednu zatracenou mohylu, kterou už někdo nevybral.

Brenoch se pobíral nějakým smetím vzaду, kde se klenutý strop svažoval k zemi. Prý zahlédl nějaký záblesk. Tichá voda ho nechala, sama stála vedle sarkofágu a dívala se na rýhy od páčidla na vápencovém okraji, kde ten zlodějský parchant, co je předběhl, vypáčil víko a nechal ho na druhé straně spadnout. Tato podrobnost byla zajíma-

---

vá jen tím, že jí připomněla, že až příště vpadnou do nějaké mohyly, neměli by zapomenout na páčidla. Uvnitř leželo scvrklé tělo čarodějky a všechno to dobré plátno, do kterého byla zabalená.

Většina plenitelů byli muži a muži nechápali jemnější nuance, a i když byly plátěné rubáše flekaté a ztvrdlé vločkami suché kůže a tu a tam ušpiněné od záhadných tekutin, které vytékají z mrtvých lidí, to, čemu její matka říkala *med místra Kápě*, pořád to bylo plátno – a plátno bylo hezké.

Tak tedy Tichá voda sebrala ten kus mrtvole z očí, a tak objevila dva zlaťáky zanechané pod látkou, úhledně vmáčknuté do očních důlků. Rychle je schovala, ale Bernoch cosi zachytil a to stačilo, aby začal být podezřivý. Nakonec mu o těch mincích řekla, i když jen proto, aby ho tím umlčela. Brenoch byl našťvaný, pak závistivý a nakonec chamtivý, až ho nakonec musela zabít, když je ukradl, bez ohledu na jeho tvrzení, že to neudělal. Chudák Brenoch se prostě připojil k dlouhému seznamu přátel, které kdysi mívala.

V dnešní době Tichá voda nosila šátek, aby zakryla vytetovaný provaz kolem krku. Někteří lidé si ho pletli s vytetovanou oprátkou, což bylo absurdní, protože tím by si jen říkala o potíže. Ovšem zlatý, jako prst tlustý provaz ovinutý kolem krku, bez začátku, bez konce, prozrazoval její poslání zabít tolik lidí, kolik bude nutné, a to tedy bylo *elegantní*.

Být asasín mělo svá rizika. Byla by se tomuto povolání zcela vyhнула, nebýt noci procitnutí. *Který starý přítel to byl? Aha, Filbin*. Který uměl trochu kouzlit. S Rašan, krásnou magií stínů. A mimoděk ji naučil pár věcí, když se jí to hodilo. *Kotilion, můj patron, pán asasínů. Špagát. Ale počkat, on byl jenom polovina, ne? Říši vytvořili se Stínupánem společně. Dýka a kouzlo svázané do jednoho. Špagát a Stín. Kdo na to ale potřebuje být dva lidi? Mág-asasín! Proč to předtím nikdy nikoho nenapadlo?*

Ona bude první a nejlepší. Naučila se od Filbina všechno, co mohla, než ho musela – *tedy, chudák Filbin*.

Klíčem bylo udržet kouzlení v tajnosti. A k tomu bylo tetování užitečné, přestože se jí to zprvu zdálo pitomé. Jen si to představte, oznamovat každému na setkání oddanost pánovi asasínů! Kdo by to udělal? Ona ano, zvlášť když to sloužilo k odlákání pozornosti. *Jedna věc je vědět, že je někdo vrah a mohl by jít i po vás, takže se soustředíte na všechny způsoby, jak asasína zarazit. Necháte otevřenou stínovou cestu*

---

magie. A než si to uvědomíte, jsem tady já, vystupuju přímo z vašeho stínu a bodám!

Pozor věděl, co v Tiché vodě má, a podle toho také využíval její nadání. Nikdy se jí neptal, proč se dala k malazským mariňákům, když si mohla zvolit život v plaché okázalosti nějakého velkého města říše a brát kontrakty od nekonečně se svářící šlechty. Když by mohla nosit hedvábí a uhlově černé vlasy si udržovat dlouhé, lesklé a čisté, a kromě toho uměla být *svůdná*, tedy přinejmenším on si byl jistý, že to umí, až na to, že u mariňáků nebyl ke *svůdnosti* důvod. Ne, ani jednou se jí na to nezeptal.

Nebyla první asasin u mariňáků. Byli tu Hodhrnec a Lurvin Břečka a Kalam Méchar. Dříve nebo později se objevil důvod k nějaké té noční prácičce, a k tomu si ji držel.

Šátek nosila ze skromnosti, aby neděsila ostatní vojáky. Oni o jejím tetování samozřejmě věděli, ale vyvolávalo to v nich třas. Pokud tedy bylo opravdu tetování důvodem k tomu, že nadsakovali a byli nervózní, kdykoliv se jí podívali na krk. Možná to byly ty dvě skvrny mezi mistra Kápě na šátku a to, jak vypadaly jako oči. I když to bylo pochopitelně nemožné. Ani mrtví se přece nemohli dívat skrze zlaté mince, že?

Vždycky si říkala, kam vlastně Brenoch ty mince schoval. Pravděpodobně je spolkl. Bylo od ní nedbalé, že ji to tehdy nenapadlo. Mohla mu rozříznout břicho a vzít si je.

„To nebyla moc velká legrace,“ podotkl Sváček, když se vraceli ke skromnému kruhu stanů jejich oddílu. V kasárnách byla spousta místa, ale nikdo z přeživších zřejmě neměl náladu se tam usadit, když byla celou noc slyšet jen prázdná ozvěna.

„To není nikdy,“ opáčila Anyx Fro. „Stříbrný Jezero. Nedošlo právě tam k teblorskému Povstání? Prej tu noc shořela půlka města, a co vyschl obchod s otroky, netáhnou tam žádný peníze. Jakej smysl má chodit tam?“

„Rozkazy jsou složité,“ připustil Folibor, a když se ohlédl, všiml si, jak Tichá voda vraští obočí.

„Ne, to nejsou,“ sdělila mu. „Máme posílit tamní posádku na neručito.“

Folibor ale vrtěl hlavou. „O to právě jde. Jak dlouho trvá neurčito? Mohli bychom tam zestárnout, promarnit léta, dokud nezemřeme stářím a neskončíme pohřbení v nějaké příšerné mohyle. Zimy jsou u ledovcového jezera studené, víš, jako kdyby být mrtvý nebylo dost studené. Mně se to nelíbí, a kromě toho si nejsem jistý, jestli se kapitán vyjádřil dost přesně. Povídá se, že posádku rozsekali otroci. Zbylo jich kolik, sedm? Takže přesněji budou oni posilou pro nás, ne my pro ně.“

Seržant Pozor šel pár kroků před nimi, ale jako obvykle se nesnažil věci uklidnit.

Sváček to zkusil. „Jedeme na sever do Stříbrného Jezera, Folibore. Víc vědět nepotřebuješ.“

„Proto Nevrlé požádal Vřetena, aby se zdržel? Aby si v klidu promluvili? Z toho vyplývají určité náznaky, dokonce důsledky.“

„Vřeten je Vřeten,“ utrousila Anyx Fro, jako by to všechno vysvětlovalo.

Folibor na ni zašilhal, ale neřekl nic.

Když dorazili do tábora hned za západní hradbou pevnosti, našli Přehoza u ohně, jak vaří čaj. Anyx vydala dávivý zvuk a odešla do svého stanu. Pozor udělal totéž, jen bez dávení, beze slova se vrhl do svého stanu. Sváček si šel najít plecháček, ale když procházel kolem Přehoza, očividně změnil názor, vydal se do hostince U Obchodní lodí o kus dál po cestě a držel si ruku na nose a ústech.

Folibor se posadil na kládu vedle druhého těžkooděnce. „Přehoze, ty smrdíš.“

„Ale je to vítězoslavnej smrad.“

„Takže jsi to našel?“

„Divil by ses, co najdeš v hovnech a chcankách, co ti jsou po kolena, když máš v ruce síto.“

„Síto?“ ujišťovala se Tichá voda a udržovala si odstup. „Kdes vzal síto?“

„Vypůjčil jsem si ho od Talíře,“ odpověděl Přehoz.

„A on to ví?“

„Nemusí. Už jsem mu ho vrátil.“

V té chvíli se z tábora 2. oddílu ozval rozčilený řev. Trojice vojáků pohlédla tím směrem, ale jen na chvíličku.

„Předpokládám, žeš ho neumyl,“ podotkla Tichá voda.

„Vypadám já umytej?“

„V pevnosti je studna.“

„Nechtěli mě k ní pustit. Ta posádka tam nás nemá ráda.“

Čaj byl hotový. Folibor natáhl hrníček a Přehoz předvedl své vychování a nalil mu jako prvním, než nalil i sobě. Pro takováto gesta byl Přehoz divný. Tichá voda nevěřila lidem s manýrami. *Ohleduplní, laskaví, nápomocní lidé – co to do nich vjelo? Něco.* Tím jste si mohli být jistí.

„Máme nové rozkazy,“ prohodil Folibor, zatímco foukal do hrnku. Hlasitě si usrkl, načež dodal: „Stříbrné Jezero.“

„Tak to je potíž,“ zabručel Přehoz.

„Já vím,“ přitakal Folibor. „Říkal jsem to, ale nikdo mě neposlouchal. A kapitán se radí stranou s Vřetenem.“

„To je ještě horší.“

„To jsem říkal.“

Přehoz nafoukl tváře umazané od výkalů. „Stříbrný Jezero. Kde měl Bůh se zničeným obličejem první střet s říší.“

„Cože?“ lekla se Tichá voda.

„To jsem chtěl dodat,“ prohlásil Folibor, „ale nikdo stejně neposlouchal.“

„Přehoze,“ Tichá voda si troufla popojít blíž, ale hned zase couvla. „Co jsi to říkal?“

„Bůh se zničeným obličejem –“

„Myslíš toho Toblakaje. Ale ten povstal z popela vzpoury ša'ik. Sedmiměstí. Raraku, ne kurva ze Stříbrného Jezera.“

„Před Raraku bylo Stříbrný Jezero,“ trval na svém Přehoz. „A nebyl to ani pravej Toblakai. Teblor. Ti padlí, nevzdělaní horští divoši na sever odsud. Pamatuješ ten příběh o Útoku pitomců? Tři Teblorové útočící na město s vojenskou posádkou? Tak to bylo Stříbrný Jezero.“

„Opravdu? Myslel jsem, že to bylo v Přínosci.“

„Přínosce tehdy ještě ani neexistovalo,“ vysvětloval Přehoz. „Stříbrný Jezero bylo nejdál, kam se osadníci dostali. Ne, k Útoku pitomců došlo u Stříbrného Jezera, Tichá vodo. A vedl ho ten, co se z něj stal Bůh se zničeným obličejem.“

„Předzvěsti,“ zamumlal Folibor mezi srkáním. „Permutace... implikace... pod klamně klidným povrchem se to hýbe.“

„A jeden z těch tří si myslel, že je pes.“

Zmatená Tichá voda se podívala na Přehoza. „Co to znamená?“

Přehoz pokrčil rameny. „Těžko říct.“
„Ale je to důležité,“ přisadil si Folibor.

Oba muži pokývli a dál popíjeli čaj.

Tichá voda vrtěla hlavou. „Myslela jsem, že Útok pitomců se odehrál, já nevím, před sto lety. Očividně,“ dodala, „ne u Přínosce, když tvrdíš, že je to město nový a tak. No, deset let starý. Nevím, proč jsem si myslela, že to bylo u Přínosce, protože jsem si zároveň myslela, že se to stalo před sto lety. Jako nejsem přece odborník na osady na severu, ne?“

„Očividně ne,“ souhlasil Přehoz.

Tichá voda se zamračila. „Dobře, nemusíš z toho dělat něco extra. Jde o to, že jsem si nikdy nespojila toho Toblakaje s Útokem pitomců. Nespojila jsem si ho s čímkoliv v Genabakis. Říkáš, že je Teblor? Kterej klan? Sunyd, nebo Ratyd?“

„Ani jeden,“ odpověděl Folibor a natáhl hrnek, aby mu Přehoz dolil čaj, což on učinil. „Dál na severu jsou další klany, výš v horách. Sunydy a Ratydy právě vykydlili otrokáři, i když ne všechny, jak se ukazuje. Povstání bylo ve skutečnosti osvobození. Kdybych měl hádat, jdeme do Stříbrného Jezera, protože Teblory něco popíchlo. Zase.“

„Bůh se zničeným obličejem je popichuje celou tu dobu,“ poznal Přehoz.

„Cože? On je *tady*?“

„Ne, Tichá vodo, není.“ Přehoz se zamračil. „Aspoň jsem o tom nic neslyšel. Ale zase, kdo ví, kam bohové chodí nebo co dělají.“

„Bůh se zničeným obličejem žije v boudě u Darúdzistánu.“

Tichá voda zírala. „Opravdu? Proč, kurva? Co tam dělá?“

„To nikdo neví,“ odpověděl Folibor. „Ale nepohnul se už celý roky. Prý svou ascendenci odmítá. Prý zmlátí každého následovníka, co se tam ukáže. A víš, co je výsledek? Přivádí mu to další následovníky. Já vím, v lidech se prostě nevyznáš. Nikdy to nešlo a nikdy nepůjde. Stejně jako špatně napsané rozkazy. Můžeš někomu říct, ať odejde, a ten někdo se pak zítra vrátí s jedním dvěma kamarády.“ Pokrčil rameny.

„Ale teď už má mezi Teblory určitě kult,“ podotkl Přehoz.

„Á, to je pravda,“ zamumlal Folibor.

Ve stanu Anyx Fro zašustilo hlasitě plátno a ona vzápětí vystrčila hlavu mezi stanovými chlopněmi. „Sklapnete už? Snažím se spát.“